

РЕШЕНИЕ

№ 1833

гр. София, 18.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 28.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **8811** по описа за **2012**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 24г от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Е. Е. Д., родена на 28. 07. 1976 г., гражданин на Руската федерация, срещу Отказ за издаване на разрешение за дългосрочно пребиваване на чужденец в Република България рег. № ХМ-7129 / 06. 08. 2012 г. на директора на Дирекция „Миграция”.

В жалбата се излагат съображения, че е със статут на продължително пребиващ чужденец от 2007 г, на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ и има средства за издръжка. Освен това отсъствието ѝ от страната се дължи на обективни причини, а измененията в закона са от 2011 г. и не се отнасяли за минал период. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ.

Ответникът - Директора на Дирекция „Миграция” не взема становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че жалбоподателката Е. Е. Д., е чужденец, която има разрешение за продължително пребиваване в Република .

На 23. 05. 2012 г., жалбоподателката е подала заявление за предоставяне на статут на дългосрочно пребиваващ чужденец. Приложени са документ за платена държавна

такса, декларация от съпруга й А. Е. С., че ще я издържа, копие от нотариален акт на притежаван от съпруга й недвижим имот, служебна бележка за налични по сметка на съпруга й 10 000 лв. и комбинирана медицинска застраховка.

По повод на подаденото искане е изготвено становище рег. № 24509 / 08. 06. 2012 г. от началник сектор „Миграция” при ОД на МВР В., с което се сочи, че са приложени необходимите документи, заявителката е пребивавала законно през последните 5 години, изпълнено е условието по чл. 53, ал. 1 от ППЗЧРБ и е спазено изискването на чл. 57, ал. 2 от ППЗЧРБ, но не е изпълнено условието за непрекъснато пребиваване, съгласно чл. 24г, ал. 4 от ЗЧРБ, което е видно от приложена справка.

С Отказ за издаване на разрешение за дългосрочно пребиваване на чужденец в Република България рег. № ХМ-7129 / 06. 08. 2012 г. на директора на Дирекция „Миграция”, е отказано исканото разрешение, тъй като чужденецът е отсъствал от страната 736 дни.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването. Оспорения отказ е връчен на 23. 08. 2012 г., а жалбата е депозирана по пощата на 05. 09. 2012 г. (видно от клеймото на пощенския плик – стр. 38 и от касовия бон – стр. 49), поради което е подадена в срок и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед, е издадена от компетентен орган – директора на дирекция „Миграция” – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 24г, ал. 10 (предишна ал. 6) от ЗЧРБ.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено че лицето е отсъствало от страната 736 дни.

Съгласно чл. 24г, ал. 1, от ЗЧРБ, статут на дългосрочно пребиваване се предоставя на чужденец, който е пребивавал законно и без прекъсване на територията на Република България в рамките на 5 години преди подаване на заявлението за разрешаване на дългосрочно пребиваване.

Видно от представената справка рег. № 468 / 05. 06. 2012 г. (стр. 21 от делото), и от самия отказ, жалбоподателката е отсъствала от територията на страната 736 дни.

От страна на Е. Е. Д. не се оспорва срока на отсъствие, а само се твърди, че се наложило заради грижите за малолетния й син, като освен това нормата на чл. 24г от ЗЧРБ е нова (ДВ, бр. 9 от 2011 г.), поради което не може да уреди отношения за период от преди влизането й в сила.

Според настоящия състав на съда, административният орган е направил законосъобразен извод, относно липсата на изискуемата по чл. 24г, ал. 4 от ЗЧРБ предпоставка за предоставяне на Д. на статут за дългосрочно пребиваване в страната.

Неоснователни са релевираните доводи, че с измененията в ЗЧРБ на практика са въведени нови условия за издаване на искания административен акт, които не са съществували до този момент и които поставят жалбоподателката в неблагоприятно положение. Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. В случая не става въпрос за даване на обратна сила на нормативен акт, а за приемане на нова норма, която урежда за в бъдеще определен вид обществени отношения по нов начин, което е абсолютно допустимо. С разпоредбите на чл. 24г от ЗЧРБ не се въвеждат санкции,

каквато забрана съществува съгласно чл. 14, ал. 3 от ЗНА, а се регламентират нови условия за предоставяне на статут за дългосрочно пребиваване на чужденец. В разглеждания случай, заявлението на Д. е подадено след влизането в сила на измененията на ЗЧРБ и след приемането на правилника за неговото приложение, поради което наличието на предпоставките за издаване на искания акт, ще се преценява според действащите норми.

С измененията в ЗЧРБ (ДВ, бр. 9 от 2011 г.) е извършено транспониране във вътрешното законодателство на нормите на Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25.11.2003 г. относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни. Последвали са изменения и в Правилника за прилагане на ЗЧРБ (ПМС № 176 от 29.06.2011 г., в сила от 05.07.2011 г.) съобразно посочените промени в законодателната уредба на условията и реда, при които чужденците могат да получат право на дългосрочно пребиваване в Република България.

Условията за предоставяне на статут за дългосрочно пребиваване са изброени кумулативно в ЗЧРБ, поради което отсъствието на което и да е от тях, представлява основание за отказ за издаване на административния акт, без значение дали лицето е представило доказателства за съществуването на другите предпоставки.

Съдът счита за неоснователни и изложените доводи, че постановения отказ би попречило на жалбоподателката да бъде със семейството си, тъй като на същата не е отнет статута на продължително пребиваване, нито ѝ е наложена принудителна административна мярка за принудително отвеждане или забрана за влизане, а само и е отказано предоставяване на статут на дългосрочно пребиваване.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Е. Д., гражданин на Руската федерация, срещу Отказ за издаване на разрешение за дългосрочно пребиваване на чужденец в Република България рег. № ХМ-7129 / 06. 08. 2012 г. на директора на Дирекция „Миграция”.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: